

Partidisme tècnic o moviment activista, tu tries quan i com vols la independència

written by Josep Maria Mas | 11 de maig de 2021

Finalment s'ha complert allò que molts intuïem fa més d'una dècada, en entrar a formar part de l'activitat política en nous partits que encoratjaven a una fórmula exprés d'independentisme postautonomista, que després de l'espectacle anti democràtic de la retallada judicial d'un estatut propi sorgit de la sobirania popular en seu parlamentària, vam optar per militar com a part de la responsabilitat que crèiem idònia per plantar cara al front anticatalà.

Però qui ho havia de dir... l'idealisme somiador que amb la política es podia fer activisme, s'ha trencat absolutament en aquests últims dies.

En l'article anterior de finals d'abril, el títol del qual era [Els partits polítics haurien de tenir data de caducitat](#), ja apuntava maneres de com estava tot a punt d'explotar.

Durant les setmanes pre i post 14 de febrer he estat intentant digerir els esdeveniments i sobretot observant les dinàmiques dels partits polítics catalans, envers la fórmula que empren per a capitalitzar el sentir de la sobirania de la gent i la consistència de la seva decisió en forma de vots i mandats independentistes a les urnes.

I la conclusió és potent, clarivident i incontestable. Ells no ho faran sols. Al contrari, és antagonista a la seva funció de vassalls del sistema de control espanyol dissenyat per dictadors.

D'ençà del 1r d'octubre de 2017, se'ns ha demanat altra vegada la revàlida independentista de forma sobirana i la gent no ha

fallat. 21 de desembre de 2017 i recentment aquest 14 de febrer de 2021.

A la primera érem la gent autoorganitzada i els partits no tenien més remei que seguir-nos. D'ací la seva "sorpresa" i contrapeu al resultat de l'acció de la gent, en la defensa de la seva autodeterminació l'octubre de la victòria.

A la segona es van presentar les dues grans opcions polítiques en coalició i en la tercera s'ha esmicolat aquesta suposada unió de l'independentisme polític i se'ns emplaça a abandonar la lluita durant anys, a canvi (o amb la justificació) de la necessitat de la gestió de les engrunes.

En cadascuna d'aquestes consultes hi ha hagut majoria i mandat clarament independentista. Per tant, la ciutadania compleix, contra la pràctica de les dinàmiques autonomistes, que no aconsegueixen superar el simbolisme i els actes de desobediència calculats al mil·límetre per tal de no ofendre els captors i no perjudicar els ostatges.

Mentrestant, la piconadora i maquinària repressiva del règim enemic avança sense contemplacions amb els mateixos objectius que quan fa més de tres-cents anys van esclafar la revolta dels Segadors i la lluita dels drets nacionals el malaurat 1714 quan va ser decapitada, per silenciar-la durant dècades i dècades de destrucció nacional de cultura i arrels històriques.

Hem de superar els partits polítics en la seva tàctica de ser instruments simbòlics d'un suposat autonomisme democràtic espanyol, que en definitiva no arriba ni al sucursalisme d'una filial de Madrid en forma de colònia a la qual cal tenir explotada i subjugada.

La política de partits ha de ser urgentment rellevada per les responsabilitats individuals patriòtiques de l'independentisme de base, de baix a dalt, en múltiples formes associatives autònomes i sobiranes, sense ingerències del poder polític.

La política de partits és un dels “murs” institucionals catalans que el sistema espanyol va dissenyar per blindar-se a si mateix de la força de la gent. No ens queda més remei que superar aquests esculls i ser milions de problemes.

Activisme personal

És de responsabilitat pròpia crear els escenaris de revolta democràtica individual, que ens alliberin de les tensions i contradiccions que els nostres representants electes no gosen o no poden practicar de forma directa. Cal deixar de lamentar-nos i no apuntar més en la direcció de la política catalana supeditada a la llei espanyola i impossible de trencar, amb les eines de les quals disposa i la deixen operar.

Les nostres decepcions s’han de convertir en reptes i anotar en les llibretes de l’activisme quines accions i reaccions personals diàries farem per a dificultar la normalitat que li cal al règim per seguir imposant la seva destralt i els seus dissenys unificadors d’una cultura i una forma de “solució” que no convenç a ningú, ni dins ni fora d’Europa.

Catalunya sempre s’ha sobreposat a les inclemències i dificultats de tota mena, bàsicament perquè la terra fa les persones i no hi ha retop. Som producte de la terra i sempre ho serem.

Som una nació conformada per la seva geoestratègia natural encarada a una visió europea i mediterrània, enfront l’atlantisme i de terra endins dels que sols veuen la seva realitat cavernària.

Som una nació de pacte i parlamentarisme, amb un respecte absolut per la feina petita que fa grans les empreses, no de grans empreses que fan petites les feines. Som una nació de multiculturalisme i de fronteres diverses obertes al món i el coneixement, enfront d’aquells que ens volen uniformats i tancats en instruccions de poder i cort prepotent.

Per això, ens cal ja no prendre partit, sinó fer-nos moviment i des de cada casa, de cada feina, de cada associació, de cada reunió., dissenyar accions i reaccions de caràcter nacional patriòtic de defensa de la terra, la cultura i la sobirania catalana autodeterminista pacífica i de dret universal.

Fem activisme compromès i ajudem a aturar l'onada repressiva antidemocràtica. Defensem Catalunya des de posicions individuals i deixarem de ser "un problema", per ser-ne "milions de problemes".

Moviments socials

Durant les fases inicials de la revolta de l'última dècada, en contestació al cop d'estat plurinacional per part de la vella guàrdia del règim del 78 en forma d'esmena de part a la sobirania catalana, una de les accions de més rellevància i sentit comú va ser crear el paral·lelisme de l'associacionisme transversal, en forma d'assemblea i motor d'iniciatives per a empènyer els partits polítics a fer allò que la ciutadania els hi contestava.

Clarament associacions culturals i políticament transversals, que cada dia marcaven les agendes i convulsionaven les maquinàries polítiques, van estar molt encertades durant un temps.

Aquest model (com sempre serà) s'esgota, amb el pas dels anys i sobretot amb la captació per part dels partits polítics de les posicions de responsabilitat, inèrcies econòmiques i creixement del projecte, que no fan altra cosa que deteriorar el seu esperit fundacional i esdevenir en fallida.

Calen doncs, nous moviments socials en forma de portes obertes a tothom, democràcia directa, participació ciutadana, lideratges mediàtics, coneixement compartit, intel·lectualisme estratègic, fortalesa econòmica, frescor i naturalitat espontània, civisme, sentit social, mediambiental, patriòtic. Eines útils en definitiva i d'acció més que de simbolisme.

Cal reforçar els mecanismes de la democràcia de base, amb sentit social i nacional, per a portar les voluntats de la gent de les bases socials a la responsabilitat i servei de Catalunya en forma de llistes obertes i mecanismes de limitació i fiscalització de mandats.

Cal entendre que l'activisme requereix les "eines" de la política per a portar les voluntats expressades al carrer cap a les institucions legislatives i de gestió. Actualment tenim una molt bona oportunitat per crear assemblees locals d'interessos afins a cada particularitat social i començar a practicar el municipalisme i els moviments de base des de cada poble, ciutat o territori.

Cal demanar ajuda a qui sap com fer-ho i fer reunions-debat per posar sobre la taula com activar-nos en moviment social, amb independència de la pròpia responsabilitat d'activisme personal.

Cal l'aparició de nous lideratges de compromís i no de cadira. De servei al col·lectiu i no de servir-se'n del col·lectiu. Cal honestat, transparència, servei, coneixement i equip.

Activar-nos en el pla individual i en la forma col·lectiva de moviment, ens farà imparables i alçats, de forma que no hi hagi efectius de repressió suficients per aturar un poble autodeterminat a ser independent de les mancances de les polítiques captives. I com a contrapunt i resum final d'aquest escrit de compromís independentista:

Activisme individual,
enfront de les ineficients polítiques dels gestors d'una nació represaliada,
enfront dels simbolismes estèrils infantils de "qui dia passa, any empeny",
enfront de la vergonya de les desavinences pròpies del repartiment de cadires.

Moviments socials,

davant l'adulteració de les actuals estructures i plataformes transversals ineficaces.

Davant les xarxes de clientelisme i captació de voluntats en forma d'uniformitat.

Davant els dictats i estratègies dels temps electorals, contraris al sentit de la gent.

Som un país transversal i unit de sobirania popular legítima. Catalunya ha de liderar el moviment de la societat independentista al marge dels polítics, que ens retornen al passat per a la seva pròpia supervivència i genuflexió a un estat, amb el qual no poden o no volen lluitar.

Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.